

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Bảy, ngày 29/10/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 1052

“TRONG MẠNG KHÔNG CÓ CŨNG CÓ KHI TA TIN NHÂN QUẢ”

Hòa Thượng xuất thân trong một gia đình nghèo khó, sống trong thời kỳ loạn lạc. Khi còn nhỏ Ngài sống cùng Cha Mẹ, lớn lên Ngài rời khỏi quê hương bốn ba khắp nơi, khó khăn trùng trùng. Ban đầu, trong mạng của Ngài không có tuổi thọ, không có phước báu. Khi Ngài gặp Đại Sư Chương Gia, Đại Sư dạy Ngài bố thí. Ngài bắt đầu làm từ 1 đồng nhưng Ngài đã hoàn toàn thay đổi được vận mạng. Vậy thì: **“Trong mạng không có cũng có khi chúng ta tin nhân quả”**.

Nếu tôi không làm theo lời chỉ dạy của Hòa Thượng thì gia đình hạnh phúc, sinh mạng của tôi đều không còn. Chúng ta phát tâm bố thí thì chúng ta có thể hoàn toàn thay đổi vận mạng. Khi chúng ta bố thí chúng ta phải mở được tâm rộng lớn. Chúng ta có 1 đồng mà chúng ta bố thí 1 đồng thì chúng ta đã bố thí toàn phần. Chúng ta có 1 triệu, chúng ta bố thí 10.000đ thì chúng ta chỉ bố thí 1/100. Điều quan trọng là tâm chúng ta phải mở được tâm rộng lớn để việc làm của chúng ta chân thật lợi ích chúng sanh.

Một số người, khi họ ủng hộ tiền xây dựng vật gì thì họ muốn phải khắc tên họ lên vật đó. Chúng ta làm vì chúng ta muốn được lưu danh thiên cổ thì điều này không đúng với tinh thần nhà Phật. Trong **“Kinh Kim Cang”** nói: **“Hành giả bố thí phải hành tam luân không tịch. Chúng ta không thấy người cho, không thấy người nhận thậm chí không thấy vật để cho”**. Hiện tại, nhiều người bố thí cho người khác nhưng họ muốn người khác phải ghi nhớ công ơn. Nếu người khác không ghi nhớ thì họ phiền não, họ cho rằng đó là kẻ **“vong ơn bội nghĩa”**. Nếu chúng ta hiểu điều đạo lý về bố thí một cách tường tận thì chúng ta sẽ làm một cách xác quyết.

Chiều qua, tôi chia sẻ Phật pháp ở một ngôi chùa ở Huế, tôi chia sẻ một đề tài rất dễ hiểu nhưng họ cũng chưa được nghe bao giờ. Ngày nay, người học Phật không dễ dàng được

tiếp cận chánh pháp. Tôi cảm thấy vô cùng may mắn, vì thông qua 1200 đề tài, ngày ngày chúng ta được Hòa Thượng thức tỉnh. Người thế gian “*tự tư tự lợi*”, hưởng thụ “*năm đục sáu tràn*” nếu chúng ta không được học thì chúng ta cũng sẽ giống như họ. Chúng ta không dễ được gặp Thầy tốt, bạn lành để chúng ta được thức tỉnh. Từ phạm phu để có thể trở thành một vị Phật thì chúng ta phải trải qua vô lượng, thậm chí là ba đại A tăng kỳ kiếp vì chúng ta tiến được ba bước thì chúng ta lùi sáu bước. Chúng ta tiến thì ít nhưng lùi thì nhiều! Chúng ta được Hòa Thượng nhắc nhở nên chúng ta nhận ra những điều cần làm.

Trong Phật pháp quan trọng nhất là chúng ta phải có hằng tâm. Nếu chúng ta có hằng tâm thì chúng ta có thể tiến một cách mạnh mẽ, không xoay chuyển. Chúng ta phản tỉnh xem, trong khi học 1200 đề tài này, chúng ta thức dậy đúng giờ mấy lần? Tôi đang ở Quảng Trị, tôi phải di chuyển rất nhiều, chiều hôm qua tôi giảng ở hai nơi nhưng sáng nay tôi vẫn dậy đúng giờ. Trong cuộc sống thường ngày, chúng ta phải có hằng tâm. Trong tu hành, chúng ta cần có hằng tâm để đối trị với lười biếng, chệnh mảng.

Chúng ta không thể thay đổi vận mạng thậm chí chúng ta luôn bị chướng ngại do sự chệnh mảng của chính mình. Khi tôi đến Đà Nẵng, tôi đã đi thẳng đến vườn rau, sau đó cùng mọi người gói bánh tét. Sáng hôm qua, tôi đến Huế tặng bánh tét, tặng rau cho mọi người. Giảng xong, tôi đến Quảng Trị tặng quà, động viên tinh thần các cô. Chúng ta phải chuyên cần trong mọi lĩnh vực. Chúng ta không thể chỉ chuyên cần niệm Phật còn những phương diện khác chúng ta lại lười biếng.

Hòa Thượng nhắc chúng ta: “***Trong Phật pháp, cho dù trong mạng chúng ta không có nhưng chúng ta vẫn có thể có***”. Chúng ta hành bố thí từ con số nhỏ nhất thì chúng ta có thể hoàn toàn thay đổi vận mệnh. Chúng ta không có sức khỏe, tuổi thọ, phước báu thì chúng ta sẽ có. Chúng ta phải tin theo lời dạy của Phật, của Thánh Hiền.

Khi Hòa Thượng gặp Đại Sư Chương Gia, Hòa Thượng nói: “*Phật pháp quá nhiệm màu, cao siêu, làm thế nào con có thể bước vào nhà Phật*”. Đại Sư Chương Gia đã khuyên Hoà Thượng bắt đầu từ bố thí. Ban đầu, chúng ta bố thí tiền tài, vật chất, năng lực, trí tuệ. Dần dần, chúng ta bố thí được phiền não, tập khí của mình đó là chúng ta chân thật bố thí. Chúng ta dám bỏ hàng tỷ ra để bố thí nhưng chúng ta không bố thí tập khí, xấu ác thì đó không phải là chúng ta chân thật bố thí.

Tổ Sư Đại Đức thậm chí bố thí phẩm vị của chính mình. Bồ Tát Địa Tạng đã phát tâm: “*Địa ngục vị không, thế bất thành Phật. Chúng sanh độ tận, phương chứng Bồ Đề*”. Địa ngục

chưa trồng không, thề không thành Phật. Chúng sanh độ hết mới thành Phật. Tùy theo căn tánh của mỗi người mà Phật Bồ Tát nói ra cấp bậc bố thí phù hợp.

Phật A Di Đà cũng đang hành bố thí. Ngài dùng công đức tu hành của mình để hình thành một thế giới y chánh, trang nghiêm dâng tặng cho chúng sanh hữu duyên. Chư Phật Bồ Tát cũng không ngừng tinh tấn, các Ngài vẫn đang hành bố thí. Hòa Thượng đã từng nói: **“Chúng ta là phàm phu tầng thấp nhưng chúng ta vẫn không tinh tấn, chúng ta vẫn dễ dàng lui sụt”**. Chúng ta không những không **“tinh tấn”** mà còn **“tinh tướng”**.

Trong mọi phương diện chúng ta đều cần có hăng tâm. Khi chúng ta học 1200 đề tài, tôi đã có hơn 1000 ngày không trễ 1 phút. Tôi cũng chưa thể tin vào sự tinh tấn của mình vì chỉ cần 1 lần tôi chệnh mảng thì 1000 ngày qua cũng uổng phí. Thiệt Tài Đồng Tử ngay một đời thành Phật nhưng chúng ta phải trải qua vô lượng kiếp vì chúng ta rất dễ thối lui.

Hòa Thượng đến với Phật pháp từ bố thí. Ban đầu Ngài bắt đầu từ 1 đồng, dần dần Ngài bố thí cả **“tự tự tự lợi”**, **“danh vọng lợi dưỡng”**, hương thụ **“năm dục sáu trần”**, **“tham sân si mạn”**. Bố thí tiền tài vật chất chỉ là bước đầu, là bố thí ở tầng thấp. Chúng ta không làm được bước đầu này thì chúng ta không thể bố thí được tập khí, phiền não. Chúng ta dưng mãi, tinh tấn thì chúng ta có thể làm được.

Khi tôi hẹn với mọi người, tôi không bao giờ đến trễ, mọi người chưa đến thì tôi đã đến. Nếu tôi đang ở nơi xa thì tôi di chuyển đến nơi trung chuyển gần hơn. Khi tôi đi công tác, tôi cũng phải chuẩn bị nơi để học tập 1200 đề tài. Chúng ta chuẩn bị chu đáo thì chúng ta sẽ giảm đi chướng ngại. Khi chúng ta bắt đầu từ bố thí, chúng ta xả bỏ tiền tài, địa vị và đến sau cùng chúng ta xả bỏ cả phẩm vị. Chúng ta không bám chặt vào phẩm vị. Chúng ta có phẩm vị cũng là để chúng ta độ chúng sanh. Nếu chân thật cần độ chúng sanh thì chúng ta có thể hy sinh phẩm vị của chính mình. Tổ Sư Đại Đức nói: **“Ta vì tiếp tăng độ chúng nên đã giảm phẩm vị. Đáng lẽ phẩm vị của ta là thượng phẩm trung sanh nhưng phẩm vị giảm còn trung phẩm trung sanh”**. Phẩm vị của Ngài đã giảm hai bậc.

Hòa Thượng nói: **“Khi chúng ta hành bố thí, chúng ta dần dần hiểu được đạo lý của việc bố thí. Lợi ích của việc bố thí thật không thể nghĩ bàn! Người thế gian không hiểu đạo lý bố thí nên họ không tin tưởng, không thật làm!”**. Chúng ta phải tin tưởng lời dạy của Tổ Sư Đại Đức. Nhà Phật dạy chúng ta, chúng ta gieo nhân nhân nào thì gặp quả đó. Chúng ta trồng đậu thì sẽ được đậu, trồng dưa thì được dưa. Chúng ta tận lực lo cho người thì sẽ có người lo cho mình. Bà Hứa Triết nói: **“Tôi lo cho người thì ông Trời sẽ lo cho tôi”**. Bố thí vật chất là

bồ thí ở tầng thấp. Các vị Bồ Tát có thể thành Phật nhưng các Ngài muốn giữ lại một phẩm vô minh để có thể hòa mình với chúng sanh đau khổ. Đây chính là đỉnh cao của sự bồ thí!

Chúng ta vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc, thành Phật cũng là để độ chúng sanh. Hòa Thượng đã nói: **“Người không có năng lực, không có duyên độ chúng sanh thì họ chuyên tâm niệm Phật để vãng sanh. Chúng ta có duyên độ chúng sanh nhưng chúng ta không làm thì chúng ta đã làm trái với bổn nguyện của Phật A Di Đà vậy thì chúng ta không thể vãng sanh”**. Chúng ta phải hành bồ thí một cách triệt để, viên mãn từ mức độ thấp đến mức độ cao.

Hòa Thượng đã dành cả cuộc đời để thật làm, Ngài đã trình diễn cho chúng ta xem: **“Trong mạng không có cũng thành có khi chúng ta tin nhân quả”**. Chúng ta cũng làm nhưng chúng ta chưa thật tin. Chúng ta thấy người khác làm thì chúng ta làm theo nên chúng ta rất dễ dàng thoái tâm, bỏ cuộc.

Hòa Thượng nói: **“Ban đầu, Đại sư Chương Gia dạy tôi bồ thí. Sau đó, Ngài dạy tôi phải hoằng pháp lợi sanh”**. Hoằng pháp lợi sanh là vì chúng sanh không phải vì chính mình. Hòa Thượng đã dành trọn một đời gần 70 năm hoằng pháp lợi sanh. Ngài dững mãnh, tinh tấn làm việc lợi ích chúng sanh không màng một chút danh lợi. Hòa Thượng nói: **“Tôi sở dĩ có một chút thành tựu là vì tôi biết nghe lời và thật làm!”**.

Hòa Thượng nói: **“Tôi may mắn có một chút trí tuệ nên tôi hiểu được lời Thầy dạy. Tôi nghe theo, làm theo lời Thầy. Tôi làm một cách dững mãnh tinh tấn nên cảnh giới của sự bồ thí dần được nâng cao”**. Ban đầu Hòa Thượng bồ thí tiền, sau đó Ngài bồ thí tập khí, phiền não, cuối cùng là Ngài bồ thí phẩm vị. Hòa Thượng vì chúng sanh mà tận tâm, tận lực đến hơi thở cuối cùng. Nhiều lần, Ngài đã có ý định vãng sanh nhưng vì chúng sanh tha thiết mong Ngài ở lại nên Ngài chưa đi. Chúng ta phải bắt đầu từ bồ thí vật chất, năng lực, rồi đến tập khí phiền não, cuối cùng bồ thí cả phẩm vị. Chúng ta thật làm thì chúng ta sẽ dần nâng cao dần được cảnh giới của sự bồ thí.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

*Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót.
Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập
mang lại lợi ích cho mọi người!*